

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 28

13. července 2008

Cena: 6 Kč

593. VÝROČÍ UPÁLENÍ MISTRA JANA HUSA PŘIPOMNĚLA CÍRKEV V BETLÉMSKÉ KAPLI

Výročí upálení Mistra Jana Husa naše církev připomíná tradičně ve všech sborech i na mnoha místech, kde tento mučedník víry působil. Celocírkevní bohoslužby se však konají v Betlémské kapli. Ty letošní byly atypické tím, že s bratrem patriarchou vysluhoval první část bohoslužby bratr farář Rudolf Špaček z Hlinska a druhou část s pražským biskupem sestrou farářka Alena Tučková z Heřmanova Městce. Na text J 9,24–34 kázal děkan HTF UK prof. Jan Blahoslav Lášek.

„Slyšeli jsme příběh, respektive konec příběhu z Janova evangelia o uzdravení slepého. Ti, kdo žijí s Písmem, jej znají dobře, ostatní o něm určitě slyšeli,“ uvedl v úvodu bratr profesor, který pak stručně popsal biblický příběh.

„Uzdravený je zbožný žid a opakuje jim to, co oni sami učili: že ten, kdo je hříšný, toho Bůh neslyší – a slyší právě toho, kdo ho ctí a činí jeho vůli. A to právě podle uzdraveného dělá Ježíš,“ pokračoval bratr profesor. „Uzdravený muž je pevně přesvědčen, že Ježíš Boha ctí, činí jeho vůli – jinak by nemohl nic takového učinit. Farizeové nechtějí slyšet vůbec nic – jsou slepí vůči tomu, co říká. Jsou rozezlení proto, že takový hříšník se opovvažuje postavit jim, vůdcům a učitelům vyvoleného lidu! Skutečnost jeho proměny – fakt, že vidí – nechtějí a nemohou vzít na vědomí. Nehodí se jim do jejich scénáře. Nechtějí se o tom dále bavit. Drží dál svoji nepravdu. Příběh končí slovy: A vyhnali ho. Jejich učitelská moc triumfuje: když nevzali, co jim bylo řečeno, vážně, i lidé by nadále neměli věnovat uzdravenému pozornost. Oni jsou přece autorita a co oni v náboženských věcech rozhodnou, musí být přece

pravda. Ten příběh pak dále vrcholí: Bývalý slepec vyzná svoji víru v Ježíše a Ježíš mu řekl: „Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti kdo vidí, byli slepí!“...

„Není náhodou, že text o uzdravení slepého je kazatelským textem dnes, kdy si připomínáme mučednickou smrt M. Jana,“ uvedl dále prof. J. B. Lášek. „Bůh si v každé dějinné době vyvoluje své svědky, kterým otvírá oči v čase, kdy ostatní nic nevidí, ač se o to třeba úmorně snaží.

O stavu církve a společnosti na sklonku středověku existují tisíce učených knih. Některé z nich velmi kvalifikovaně líčí snahu o reformu, která začíná clunijským hnutím, projevuje se v různých řádových reformách a v době Husově především v konciliarismu, tedy v učení, že o osudech církve mají rozhodovat biskupové shromáždění na koncili. Co zbožných a učených mužů má nejlepší vůli a jsou přesvědčení o své pravdě: mezi nimi třeba významný pařížský teolog té doby Gerson, soudce Husův. A přece: M. Janovi se dostalo té milosti, že jeho oči byly náhle otevřeny. A viděl to, co viděl. Hlásal také, jak změnit tuto realitu. Návrat k Písmu,

Dokončení na str. 3

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY

Tradiční festival duchovní hudby se v chrámu sv. Mikuláše konal již pojeedenácté, a to na svátek slovanských věrozvěstů v sobotu 5. července. Ohlášený počet účinkujících byl tentokrát mimořádný, umělců bylo v celkovém součtu 240. Festival byl zahájen slavnostními fanfárami od Adama Michny z Otradovic, "Buď Bohu všechna chvála, čest", v podání Pražské

ho žestového souboru. Pak už nastoupil první smíšený sbor – domovem mikulášská Resonance pod vedením Miloslavy Pospíšilové, který mj. zazpíval "africké speciality", doprovázené hrou na djembe bubínek. Resonanci vystřídal příbramský sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra, dirigovaný sbormistryní Hanou Tonzarovou. Sbor přednesl tři renesanční a dvě modernější písně. Novinkou festivalu bylo prokládání pěveckých vystoupení tanečními vstupy. Hosté měli možnost zhlédnout celkem čtyři v podání dvou tanečních souborů. Ženský sbor Chorus Angelicus z Kostelce nad Černými lesy vede sbormistryně Zdeňka Čečetková. Soubor je známý pro svou mimořádnou plodnost nejen uměleckou – jeho jedenáct členek má dohromady (zatím) 23 dětí a je docela dobře možné, že časem se k tomuto souboru přidruží Dětský andělský sbor. Po druhém tanečním vstupu byl na řadě smíšený pěvecký sbor naší církve z Chrudimi, vedený Luborem Malíkem. Jakousi záhadou se stalo, že sbor na poslední chvíli přeházel pořadí písní a dvě dokonce přidal, což způsobilo menší zmatek v organizaci i samotným zpěvákům. Poslední taneční vystoupení soukromé taneční školy vystřídal pěvecký sbor, který vznikl při jiné příležitosti zasvěcené hudbě – totiž při pořádání pravidelných varhanických kurzů naší církve. Za normálních okolností jsou tedy jeho členové rozptýleni po celé republice. Pěvecký sbor účastníků varhanického kurzu vedl Zdeněk Kovalčík. Následně se publiku představil smíšený německý sbor Die Kantorei der evangelischen Kirchgemeinde Radeberg (Zpěváci evangelické náboženské obce Radeberg), sestávající asi ze 40 účinkujících

cích. Tento sbor zpívá ve své domovině pravidelně na nedělních bohoslužbách, mají nacvičená i oratoria a další církevní hudbu. Na závěr překvapila všechny přítomné, troufám si říci, nečekaná bomba. Až z Jihoafrické republiky přijel ke sv. Mikuláši Menlo Park High School Choir (Sbor střední školy v Menlo Park) a názorně demonstroval, jakých hudebních možností lze dosáhnout za pomoci "pouhého" lidského hlasu. Před pobavené publikum několik dlouhých chvil nastupovalo obrovské množství mladických zpěváků ve věkovém rozmezí víceletého gymnázia, a i mikulášský chrám jim byl trochu těsný – jistě jich bylo ke stove. Kdo seděl v první řadě, byl doopravdy obklopen zpěváky. Menlo Park Choir prostě musel vystoupit až na konci celého festivalu, předvedl totiž to, co nikdo jiný; svůj zpěv prokládal šepotem, mluvením, pohybem a zvukovými efekty deštného pralesa, mnohohlavého davu, vanoucího větru a podobně – vše velice dobře využilo možností, jaké skýtá početný sbor. Bylo to velice efektivní a velice dobře zvládnuté – jistě neurazím ostatní účinkující, když řeknu, že z tohoto obřího tělesa bylo publikum nejnadšenější. Každá přednesená píseň byla odměněna dlouhotrvajícím a bouřlivým potleskem. Ke konci festivalu bratr patriarcha Tomáš Butta poděkoval všem účinkujícím a předal zástupcům souborů diplomy a květiny. Na úplný závěr se celý kostel rozezněl společnou písní Martina Luthera – "Je pevným hradem Pán Bůh náš". Letošní ročník Festivalu duchovní hudby si jistě každý z návštěvníků uchová ještě dlouho v paměti.

Petra Štěpánová

HUSOVA STÁLOST KŘESŤANSKÉHO PŘESVĚDČENÍ

Sestry a bratři, setkáváme se dnes na svátek Mistra Jana Husa zde na Kozím Hrádku nedaleko Tábora, v místě spojeném s působením českého reformátora. Jan, který pocházel z jižních Čech, odešel na studia do Prahy. Získal tam vzdělání na Karlově univerzitě, stal se knězem, dosáhl postavení rektora a byl nejoblíbenějším kazatelem Prahy. Dostal se na vrchol, ale pak přichází pád. Navrací se zpět do jižních Čech jako pronásledovaný a nežádoucí kacír. Při prvním pobytu ve vyhnanství není dosud známo místo, kde se ukrýval. Když psal dopisy, tak neuváděl ani datum ani místo.

Po druhém odchodu z Prahy roku 1413 pobýval zde na Kozím Hrádku do léta 1414. Tady v ústraní se věnoval psaní spisů, jako je latinský spis O církvi a česky psaná Postila, kterou dopsal 28. října 1414 právě tady. Vedle psaní současně ve zdejších okolí kázal. Jezdil po hradech, městech a vesnicích. Kde mu kněží nedovolovali kázat v kostele, kázal ve městech, po hradech, na polích i v lese. Zmínka je o tom přímo v jeho české Postile. Roznesla se legenda, že sloužil mši i ve stodole, jak je to vyjádřeno v dobové veršované skladbě. Kázáním

venku pod širým nebem mistr Jan Hus napodoboval Ježíše, který se také neomezoval na chrám či synagogy, ale kázal na nejrůznějších místech ve volné přírodě. Za Mistrem Janem přicházeli lidé ve velkém množství pěšky, ale jezdili i na koních nebo na vozech. Jeho osobnost zvláštním způsobem posluchače přitahovala.

Čím to bylo? Je pro nás Jan Hus zajímavou a přitažlivou osobností i dnes? Do jaké míry může být člověk žijící ve středověku – v době od naší tak vzdálené – pro nás příkladem? Mladá generace má dnes jiné vzory a jiné příklady životní úspěšnosti, než je středověký kazatel ochotný pro své přesvědčení trpět. Na mistra Jana Husa existuje dvojí pohled. Jinak ho viděli a vidí přátelé a příznivci, a jinak ho viděli a vidí nepřátelé a kritici. Čeští a moravští páni ve svém stížném listě do Kostnice ho charakterizují jako člověka dobrého, spravedlivého a křesťansky věřícího. Stejně tak i v Osvědčení pražské univerzity je popsán Hus jako muž vynikající vzdělaností, přitom pokorný a zbožný. Ale jeho nepřátelé a kritici ho viděli a vidí jinak. Postrádal prý smysl pro taktické chování a zbytečně si dělal nepřátele,

neměl smysl pro realitu a žil subjektivním přesvědčením. Nevěděl si rady v právním jednání a při procesu se dopouštěl chyb. Kým je Hus pro nás dnes? Pro nás, kteří se inspirováme odkazem české reformace, je především kazatelem evangelia.

Ve druhém listě Timoteovi ve 3. kapitole slyšíme: „Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost, pronásledování a útrapy, jaké mne stihly“ (v. 10-11). Těmito slovy se obracel apoštol Pavel na svého mladšího spolupracovníka a pokračovatele Timotea v době počátku křesťanství. A stejně tak je možné tato apoštolova slova vztáhnout na apoštola a misionáře českého národa mistra Jana Husa, žijícího ve středověku. Máme možnost sledovat jeho učení, jeho způsob života, jeho víru, jeho lásku, trpělivost i útrapy, kterých nebylo málo.

Ze všech projevů věrného kazatele se zastavme u lásky. Apoštol Pavel říká v jiném ze svých listů: „Lásku kdybych neměl, nic nejsem“ (1K 13,1). Kdyby byl Hus sebedokonalejším kazatelem, kdyby jeho ochota trpět

Dokončení na str. 3

O potřebě poradenství

Poradenství existuje v četných oborech lidské činnosti. Pomáhá různým institucím a organizacím, neboť je moderní záchrannou nitkou v labyrintu zákonných norem, životních a hospodářských situací. Pokud je poradenství provedeno správně, dokáže dělat zázraky. Proč píše článek na uvedené téma?

Jedná se především o problematiku nevalné ekonomické situace některých sborů, což má žalostný vliv nejen na jejich stav, ale také na jejich okolí. Negativní dopady pocítují i věřící, kterých v současnosti ubývá. Celé strasti umocňují mediální aféry a nedůvěra větší české společnosti k církvím. Duchovní jsou často osamoceni v ekonomických i právních záležitostech a ocitají se ve spletité džungli dobových nástrah. Je třeba uvést právě ty náboženské obce, které pro svou nízkou účast lidí na bohoslužbách nemají ani radu starších. Příslušným farářům nezbyvá než se stát tzv. osamocenými zmocněnci, což hodnotím jako katastrofální stav, který se podobá opuštěnému králi na šachovém poli, jemuž hrozí každou chvíli absolutní mat ze strany soupeře. Pokud dotyčný král nenajde na šachovnici své kolegy, ocitá se v beznaději. Postupuje-li pouze po jednom políčku, je zle. V této situaci by mělo poradenství přijít v pravý čas.

Někdy dochází při misijní činnosti duchovních i laiků v České republice k občansko-právním konfliktům, které často vyvolávají lidé nadávající na naši církev. Tragedií je, že našim pastýřům, pomocníkům i ostatním věřícím chybí bezplatná právní pomoc v rámci moderního církevního poradenství. Ve spletitém labyrintu světa místy převažují trpké zkušenosti, které demotivují aktivní členy, aby se věnovali péči např. o zahrady kolem sborů. Dle mého názoru by si církev měla chránit své věřící, alespoň to tak chodí většinou v přírodě, a ne pasivně přihlížet. Necht' jsou zaměstnání tzv. institucionální poradenství metodici pro uvedené kategorie: právo, ekonomie, dotační programy a architektura (zahradní i stavební). Tito odborníci by byli placeni z rozpočtu církve a objížděli by všechny náboženské obce, kterým by pomáhali v řešení jejich problémů. Na základě jistých inovací by se náboženské obce a jejich členové snadněji vyznali v labyrintu dravého světa v příslušných kategoriích. Rostl by zároveň počet věřících a respekt k naší církvi ve společnosti. Existence poradenství by přinesla prosperitu a rozkvět naší instituce, která byla v minulosti pošlapávána v médiích. Od institucionálních poradenských metodiků se vyžaduje jejich slušné vystupování a odbornost. A teď k původní cestě Kristově, která by měla být pravdou i životem. Nezapomínejme, že Kristus nás učí milovat své bližní. Je nejvyšším poradcem, jehož rady jsou pilířem naší civilizace. Jeho poradenství trvá věčně z morálního hlediska a mělo by být směrníci alfa i omega nejen institucionálním poradenským metodikům, ale i členům církve.

Václav Kovalčík

Obzory

Miroslav Matouš

Nebesky a moři nahore dole probíhá věčné čerení času.	Svitání a soumrak jsou něžné zasnubny dne s nocí.
Hněvá se moře na útesy hukotem příboje?	Modravé nebe v rozmaru si převléká oblačná roucha.
Z protějšku břehů navzájem se prolínají pokojné vlny vod.	Nebeským blahem v záchvěvech třeptá se krůpěje rosy.
Jako své dítě kolébá voda slunce na vlnách.	Deštivá clona padáním prostírá vznosnou nehybnost duhy.
Rákosí jezera ševelem vítá přitékající proud.	Jak je cudný zardělý panenský úsvit ve své nahotě!
V plynutí bílých oblaků zračí se věčné toužení moře po nebi.	Za jitra v oparu vykvétá nevině dětství poupat.

Z kazatelského plánu

9. NEDĚLE PO SVÁTCÍCH SVATODUŠNÍCH

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.

Mt 20,30b

První čtení: Ž 14,3-6
Druhé čtení: Da 2,17-22
Evangelium: Mt 6,22-23
K obětování: Ž 86,4-5
K požehnání: Ž 5,2-3

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny.

(pokračování z minulého čísla)

STARÝ ZÁKON – STARÁ SMLOUVA 2

Jako lid zvláštní je Izrael ustaven smlouvou sínajskou. Ta bude základem veškerého života tohoto lidu v průběhu jeho dějin. Byla mezi Bohem a Izraelem uzavřena prostřednictvím Mojžíše. Obsahovala směrnice pro nový život – Desatero.

Ex 19. a 20. kap. Smlouva sínajská byla uskutečněna obětí a pokropením lidu krví obětních zvířat, jakož i obětní hostinou. Předpokládala se neviditelná přítomnost Hospodina.

Ex 24,1-11 Do rámce smlouvy patří Zákon (Desatero Božích přikázání), ale také obětní řády, kněžské řády, očišťovací řády, zákon svatosti.

Ex 24. – 31. kap.; kniha Leviticus; Dt 12.–26. kap. Těm, kdo budou dodržovat podmínky smlouvy a budou poslušni, těm slibuje Hospodin svou ochranu a pokoj, své požehnání.

Lv 26. kap.; Dt 10,12-22; 11. kap.; 28, 1-14 Neposlušným je ohlášeno prokletí a zavržení.

Lv 26,14-39; Dt 27. kap. Požehnání bude vyhlášováno na hoře

Gerizimu a zlořečení na hoře Ébalu.

Dt 11,26-32 Rozhodnutí mezi dobrem a zlem, životem a smrtí.

Dt 30. kap. Připomínání. Smlouva představovala pro každého Izraelce závazek vložit si Hospodinova slova do srdce a do duše, denně si je připomínat doma, na cestě, při uléhání i vstávání, napsat je na veřeje domů a na brány a vyučovat jim své syny.

Dt 11,18-21 Milování. Rádi plníme své sliby vůči tomu, koho máme rádi. Proto Mojžíš nabádá: Milovati budeš Pána Boha a bedlivě dodržovat jeho přikázání. Tato výzva se v budoucnu stále opakuje.

Dt 6,5; 10,12; 11,1.3.22; 19,9; 30,6.16.20; Joz 22,5; 23,11 Protože lid smlouvu porušoval, byla vícekrát obnovována; za Jozua, za krále Davida, při nastolení krále Jóaše knězem Jójadou.

Joz 24. kap.; 2 S 23,5; 2 Kr 11,17 Rady krále Davida synu Šalomounovi: Jen tehdy budeš mít zdar, budeš-li bedlivě plnit nařízení a řády, které Hospodin přikázal Mojžíšovi pro Izraele.

1 Kr 2,3; 1 Pa 22,13; 28,7

NOVÁ SMLOUVA – NOVÝ ZÁKON

Podle proroků se nová smlouva nesoustředí na litery Zákona, ale bude ji představovat živá postava Služebníka Hospodinova.

Ve svém vidění spatřuje prorok služebníka, ve kterém najde Hospodin zalíbení, vloží do něj svého ducha a dá ho za smlouvu lidu a za světlo pro národům.

Iz 42,6; 49,8 Takovým vyvoleným služebníkem, ve kterém Bůh našel zalíbení, byl Pán Ježíš. Svědčí o tom nejen chvíle jeho křtu v Jordánu, ale celý jeho život a dílo.

Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; L 3,21-22; J 1,29-34

Pán Ježíš nezrušil starou smlouvu – Starý zákon.

Mt 5,17-20 Pán Ježíš je vévoda a nový zákonodárce.

Iz 55,3-4 Jeho zákonem je láska. Největší přikázání je podle Pána Ježíše láska k Bohu a k bližnímu. Na tomto dvoj-příkazu spočívá celý Zákon i Proroci.

Mt 22,34-40

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Nad Písmem

„SMILUJ SE NAD NÁMI, PANE, SYNU DAVIDŮV....“ Mt 20,30b

Je jasný den, ale ne pro všechny. Z města Jericha vychází Pán Ježíš s učedníky a následuje jej veliký zástup lidí. Jak by ne, předchází ho pověst zázračného léčitela, kazatele, zvláštního učitele, který je jiný než zákoníci. Pro mnohé zazářil jako světlo.

Ne však pro dva slepé muže u cesty. Ty obklopovala stále jen tma. Ale zase dobře slyšeli! Brebentící zástup hovoří o Ježíšovi. Už jim o něm někdo vyprávěl a on byl pro ně jedinečná šance. Pozvedají hlavy a křičí: „Smiluj se nad námi, Pane, Synu Davidův...“ Lidé je okřikují, ale tím více volají. Ježíš byl jejich poslední naděje. Dočkali se. Mistr se zastavuje a ptá se jich: „Co chcete, abych pro vás učinil?“

Právě dnes, když jsme četli z Matoušova evangelia o světle a tmě a lidských očích, může někdo v souvislosti s Ježíšem říci: To je ale hloupá otázka! Přece byli slepí, tak chtěli uzdravit oči. Ježíš však, jako jindy, chce, aby člověk svůj problém pojmenoval.

Zamysleme se nad odpovědí oněch dvou slepců, která nás přivádí znovu k dnešním veršům evangelia: „Odpověděli mu: Pane, ať se otevřou naše oči.“ (Mt 20,34) To je ono! Otevřít nejen oči, ale hlavně posílit vnitřní světlo v našich srdcích. Jestliže oko neslouží, je všechno v temnotě. Když se setmí, rozžehne vidoucí člověk svítilnu, ale pro slepého je to zbytečné.

Pán Ježíš zasadil slova o našich očích a světle či tmě životů do kontextu s různými lidskými touhami, např. po majetku, po bohatství, po věcech. Důležitý je správný stav našeho srdce, kvalita našeho nitra.

Líbí se mi ta jednoduchá věta z evan-

gelia: „Světlem těla je oko.“ (Mt 6,22a)

Oko, které hledí prostě na Krista, následuje jej, je jasné, čisté, a tak i tělo zůstane jasné. Je-li oko zakalené – i naše tělo tápe. Dá se tedy říci, že přilne-li oko k záři "světa", ke stvoření místo ke Stvořiteli, je učedník ztracen ve tmě.

Cítím-li kolem sebe tlak tmy okolního světa, čítávám si jednu báseň: *Zda dočkám se někdy, že nám lidem konečně vyjde slunce v plném jasu; rychle a bez váhání překročí stín našich domů; všem vyjasní zakalené oči; mysl očistí od zlých myšlenek a do otrávených duší zasadí léčivou bylinu smíření...* (Dr. Josef Lebeda: Pošli to dál III.)

Kristus nám pomáhá, aby se naše oči i srdce zakalené hříchem rozjasnily.

Z téže knihy si dovolím ještě jeden úryvek z básně Martina Petišky: *Poutník se dívá na srdce světla, ke kterému putuje; pohlédne na sešerelou cestu, která ke světlu míří, a ví – vedle každého kroku ke světlu čeká tma, hluboká tma. Poutník jde a naslouchá dechu světla: dej pozor, ať tě neuštkne tma! Poutník jde a naslouchá dechu světla: „Kdo svítí, není ve tmě.“*

Ano, putujeme světem. Nejsme sami. Kdysi dávno tak putoval prorok Daniel a v přetěžké chvíli života, kdy jej už už ztrácel, volal se svými druhy k Hospodinu, tak jako volali ti slepí na Pána Ježíše. On však nepotřeboval "opravit" zrak. Potřeboval rozjasnit vnitřní vidění srdce. Bůh to udělal a Daniel vyznává v modlitbě: „Hospodin odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí.“ (Da 2,22)

Náš život v Bohu a s Pánem Ježíšem

Kristem je jen otázkou správného vidění. Ještě, že máme Ducha svatého! K čemu upíráme zrak, k tomu se přikloní i naše srdce. Kraličtí překládají náš dnešní 23. verš evangelia takto: „Paklit' by oko tvé bylo nešlechtné, všechno tělo tvé tmavé bude. Jestliže tedy světlo, kteréž máš v sobě, jest tmou, sama tma – jaká bude?“

Kéž tedy naše oči jsou za pomoci Pána Ježíše Krista čisté, vidoucí a jasné. Kéž hledí jen na Krista. Potom i naše srdce nebude nešlechtné, ale naplněné láskou, milosrdenstvím, skromností, pokorou a světlem.

„Pane Ježíši Kriste, Synu Davidův, smiluj se nad námi.“ Amen.

Jana Chaloupková

**Pane Ježíši Kriste,
často se nám stává,
že sami před sebou
něco zamílčujeme.
Někdy uhýbá náš zrak
před dobrými věcmi
a přitahují jej ty nedobré
a špatné.
Pomoz nám, aby náš zrak byl
tebou uzdraven
a napojil se na tebe.
Potom budeme vidět
jasně a čistě
a nenecháme se zmýlit
blýskavými cetkami
tohoto světa.
Jsou pískem, který svět hází
do našich očí,
abychom neviděli,
že ty, Pane, jsi jedině světlo
světa i našeho života.
Amen.**

593. VÝROČÍ UPÁLENÍ MISTRA JANA HUSA...

Dokončení ze str. 1

k Tradici nepokřivené lidskými nálezkami a vycházející z Písma, návrat k Ježíšovi. Ježíš, živý Pán Písem, byl Husovi jedinou normou pro uspořádání života vezdejšího. A o tom, jak se mu otevřely oči, vydával M. Jan také svědectví. Tato pravda poznána oslovila velké zástupy, které pak později, po jeho smrti, také odvážně povstaly na její obranu.

Mistr Jan chtěl vydat svědectví o svém prohlédnutí i těm, kdo byli reprezentanty tehdejšího křesťanského života: obecnému koncilu. Konec je znám. Kdyby jej jenom vyhnali! To ostatně udělat nemohli, protože pravda, kterou říkal, byla dost nebezpečná. Zaplatil životem a setkal se brzy – jak ostatně pevně věřil – s tím, kdo mu dal prohlédnout, kdo jej učinil vidoucím – se svým Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem.

Zdá se mi, že v dnešní zmatené době nevíme, co dělat. Jsme schopni přijmout svědectví nějakého člověka, že jej Ježíš uzdravil ze slepoty? To už vyžaduje velkou víru! Určitě budeme hledat všechna možná přirozená vysvětlení, jen abychom nemuseli přitakat něčemu z hlediska exaktního poznání tak nesmyslnému!

Jsme schopni opravdu pochopit – po všech našich osobních selháních, i po selhání celé společnosti – co byla ta pravda poznána, pro kterou nemohl M. Jan ustoupit?

Ale co je nejdůležitější: jsme ještě schopni slyšet a bezpečně rozeznat, když by někdo řekl "já vidím – a já – jako posel Boží říkám, že to tak dále nejde!" Proroky kamenovali, měli je v průběhu dějin za bláznů. To všechno bylo ještě dobré, byl to nějaký postoj. Mě děsí spíše netečnost, s jakou jsme schopni sledovat to, co se děje kolem nás. Každý si může říkat, co chce, na každém může být přece trochu pravdy. Inu říkat může, ale když začne konat? Farizeové uzdraveného slepce vyhnali, kostniční koncilní otcové (jakkoliv se z toho snaží formálně vyvléknout s poukazem, že to dělala světská moc) poslali M. Jana, který viděl, na hranici.

My netečně přihlížíme s tím, že vše tu již přece bylo, že "nic nového pod Sluncem". A v této netečnosti mám obavy, aby nás naše slepota nedovedla do propasti. Co bychom měli dělat? Myslím, že bychom se měli změnit tak, abychom nejen přijali za fakt, že slepec v Janově evangeliu prohlédl a že M. Jan Hus nezemřel z pouhého

fanatismu, ale abychom byli přesvědčeni, že Bůh koná mocné činy i dnes a že jeho vůlí je tento svět nikoliv zničit (o to se snažíme bohužel my sami), ale zachránit. V tomto zmatku světa mají křesťané být zvláštním lidem. A tady se vynořují další otázky. Místo toho, aby byli vidoucí, aby žili jako děti světla a přinášeli ovoce tohoto světla, kterým je dobrota, spravedlnost a pravda a žili novým způsobem života, mám někdy pocit – přehlédnu-li naši i evropskou ekumenu – že se procházím po hřbitově velkých idejí s mohutnými náhrobky, zarostlými trávou. A to se musí rychle změnit – se vši naléhavostí říkám, dřív, než bude pozdě, uzavřel své kázání bratr profesor.

Bohoslužeb se zúčastnili i zástupci několika církví a představitelé politického života, kteří v závěru pozdravili shromáždění. Nechyběl mezi nimi předseda ČSSD ing. Jiří Paroubek, ministr Cyril Svoboda. Ministr kultury Václav Jehlička poslal pozdravný dopis (bude zveřejněn v příštím čísle). Shromáždění pozdravil i starosta města Kostnice Horst Frank (jeho pozdrav zveřejníme v příštím čísle). Zpíval pěvecký sbor varhanických kurzů pod vedením Zdeňka Kovalčíka. (red)

Z festivalu pěveckých sborů - taneční vstup

Výročí úmrtí spisovatele deníků

Dílo Jana Hanče je soustředěno především v jeho denících, jež představují intenzitou své existenciální výpovědi zcela mimořádnou hodnotu poválečné české literatury. V jeho denících splývá život a dílo do jednoho estetického tvaru a jako osobitý rozhovor s dobou (J. Lopatka) se pro něj staly jedinou adekvátní možností vyjádření.

Literatura je zázrak života, pro který nelze zřídit žádné ministerstvo, zní jedna z Hančových maxim.

Outsiderovství a cílevědomá samota, nepropouštějící do jeho života podružnosti, tomu odpovídají: Hanč do roku 1948 pracoval jako úředník Pragofruktu, poté nastoupil jako plánovač do ČKD. Celý život se aktivně věnoval lehké atletice, jen v posledních letech mu to znemožnila těžká choroba.

Literárně patřil do Skupiny 42. Ještě v roce 1948 Hančovi stačily vyjít knižně Události. Pak publikoval zcela sporadicky a jeho texty, obsažené ve třinácti deníkových sešitech, byly částečně otištěny v druhé polovině 60. let v časopise Tvář. Knižní vydání Sešitů, které připravil kritik J. Lopatka, pak bylo v roce 1970 zakázáno. Vyšlo tedy až samizdatem a roku 1984 v Torontu. V Praze vyšlo Hančovo dílo v úplnosti až v roce 1995 - dva roky po Lopatkově smrti a 32 let po smrti Jana Hanče.

(red)

ŘÍKÁME MU EMERITUS

Komu? Přece našemu bratru Mgr. Jaromíru Tučkovi, emeritnímu biskupovi královéhradecké diecéze, kterého znám již od dětských let, když jako frýdlantský farář přijížděl k nám na faru do Hrádku nad Nisou. Blíže jsme se poznali, když si tatínka vybral za diecézního tajemníka a přestěhovali jsme se do Hradce Králové. Tenkrát jsem ještě chodila o berlíče a děkovala jsem mu, že nechal udělat v diecézní budově po obou stranách schodiště zábradlí, které dodnes slouží mnoha lidem. Nikdy na mne se svou ženou Maruškou nezapomněl o svátcích a narozeninách. Kdykoliv jsme se potkali, vždy prohodil něco legračního, někdy se u mne i posadil a pohovořili jsme o nedělních bohoslužbách nebo o jeho cestách po náboženských obcích. Jednou se mne také zeptal, zda maminka odjela do Nového Bydžova, že už ji dlouho neviděl. Já mu řekla, že jela do Liberce, kde se jí narodila vnučka Cecilka, a byl z toho malér, že maminka opustila svou náboženskou obec bez jeho souhlasu. Ale všechno dobře dopadlo. Takto jsem si trochu zavzpomínala u příležitosti jeho 75. narozenin, protože ho mám ráda. Do dalších let mu přeji hodně zdraví, pohodu a duchovní sílu k jeho dílu na vinici Páně.

Bohumila Klásková

HUSOVA STÁLOST KŘESŤANSKÉHO PŘESVĚDČENÍ

Dokončení ze str. 1

byla sebevětší, ale kdyby neměl lásku, nebyl by v pravdě Kristovým svědkem. Teprve láskou se prokazuje skutečná křesťanská osobnost, Ježíšův učedník a svědek. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým,“ říká náš Pán (J 13,35). Láskou se vyznačuje Husův život. Láska dýchá z jeho dopisů. Je zřejmý jeho vztah k české zemi, k univerzitě, k Praze, k lidem, k přátelům, které svými dopisy povzbuzoval. A nakonec je to i láska k nepřítelům, jak je dochováno ve svědectví Petra z Mladeňovic. Hus se modlil po příkladu Ježíše za své nepřátele v posledních chvílích života. Když byl odsouzen, pronesl modlitbu: „Pane, Jezu Kriste, tebe prosím pro své veliké milosrdenství, odpusť všem mým nepřátele-

lům“. Z přečteného oddílu z 2. listu Timoteovi zaznívá pro nás křesťány výzva: „Ty však setrvávej, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen“. Nejedná se totiž o jakékoli přesvědčení, ale o přesvědčení křesťanské. Bible, jejímž poselství Hus pozorně naslouchal a předával dál, je pro něho pramenem poznání trvalých hodnot. Jeho vnitřní stálost a pevnost je dána jeho vírou v Ježíše Krista, který je tentýž včera i dnes i na věky (Žd 13,8). Pro Husa je charakteristické setrvávání v křesťanském přesvědčení, a tím i lidská stálost. Lidé totiž snadno mění své názory, své přesvědčení a postoje, jak se to právě hodí a doba žádá. Ale Hus odolal tlaku z vnějšku i pokoušení zevnitř. Hus říká: „Stálý je ten, koho úspěchy nesvedou a protiventství neodstraší“.

Husův pozemský život byl ukončen v Kostnici. Název tohoto města Kostnice, kde se konal koncil, nepochází od českého slova „kost“, nýbrž od latinského výrazu constantia. To znamená pevnost, stálost, trvalost. Na to Hus narážel ve svých dopisech. Přátelům píše: „Milosrdný Bůh zachovej a posiluj vás v milosti své a dejž vám spolu se mnou vytrvalost v Kostnici (constantiam in Constantia), poněvadž budeme-li vytrvalí, spatříme nad sebou pomoc Páně.“ Hus je příkladem hluboké křesťanské víry, pevnosti a stálosti v přesvědčení. V tom je jeho duchovní a morální síla, která přitahovala lidi tehdy, když kázal ve zdejším kraji, v tom je jeho oslovující síla pro nás i dnes.

Tomáš Butta

Kázání na Kozím Hrádku

NAŠE RECENZE

Jan Galandauer: František kníže Thun místodržící Českého království

Počátkem června letošního roku byla prezentována v Rakouském kulturním fóru v Praze shora uvedená kniha, která v roce 2007 vyšla v nakladatelství Paseka.

Je to poprvé, kdy se nějaký historik zabýval biografií této významné osobnosti české a rakouské politiky z přelomu 19. a 20. století. Pro autora to znamenalo podstoupit rozsáhlou badatelskou činnost. Materiálu měl dostatek. Jen na děčínském zámku prostudoval sedmdesát kartonů osobní korespondence a dalších materiálů, pochopitelně psaných německy a švabachem. Potom následovaly další archivy: vídeňský Haus-, Hof- und Staatsarchiv, Státní oblastní archiv

Litoměřice, pobočka Děčín, Národní archiv, novinové výstřižky, protokoly, sborníky dokumentů atd. atd. O tom, jak důkladný byl autor při své práci, svědčí odkazy v textu, kterých je celkem 637, a jmenný rejstřík, obsahující 262 jmen se základními údaji. Úctyhodná práce, kterou dokáže ocenit jen opravdoví odborníci. Knihu jsem začala číst s velkou dychtivostí. Nejsem historik. Zajímají mne především lidské osudy. Jan Galandauer mne v tomto směru trochu zklamal. Střízlivě se drží faktů, neboť je historik a píše odbornou práci. Proto se o takových všeobecně známých událostech, jako byla sebevražda korunního prince Rudolfa v roce 1889 v Mayerlingu, nebo zavraždění císařovny Alžběty roku 1898 v Ženevě, dovídáme jen okrajově ve zmínkách v osobní korespondenci. Stejně tak je tomu i u sarajevského atentátu.

Také o herečce Kateřině Schrattové,

která byla přítelkyní císaře, se dovídáme jen z dopisu, kterým František Josef I. své "milé přítelkyni" sděloval r. 1891 své dojmy z Všeobecné zemské jubilejní výstavy a z návštěvy Prahy.

V každém případě však nebudete čtenou této knihy zklamáni. Dovíte se o mnoha věcech, o kterých se obvykle nepíše.

Mne osobně velice dojal vzájemný úzký vztah mezi knížetem Thunem a jeho o osmnáct let mladším bratrem Jaroslavem. Obdivovala jsem i jeho první manželku, kněžnu Annu, která se tak opravdově zajímala o práci svého chotě. S úžasem jsem četla zprávu o jejich společné exotické cestě do Egypta, Palestiny, Sýrie, Smyrny, Atén a Konstantinopole, která se konala od 17. ledna do 11. května 1889. Na pouti hornatými oblastmi Palestiny a Sýrie strávili manželé 39 dnů na hřbetech koňů. Zdá se mi až neuvěřitelné, že mladá

paní hraběnka po celou tu dobu spala ve stanech. Zatímco její manžel na základě svých zápisů napsal útlou knížku, ona sbírala rostliny a přivezla herbář. Musím přiznat, že jsem si hodně musela opravit představu o tom, jak dříve žila šlechta.

Z dopisu z 15. března 1898 se dovídáme i to, jak velice tvrdě hrabě František ve Vídni pracoval. Píše: „Nejpozději v 9 hodin musím být na úřadě, v 1 hodinu letmo posvačím, pak jdu do předsednictva vlády a zřídka kdy přijdu k jídlu před půl osmou nebo v osm. Po krátkém pobytu v klubu jdu v 11 hodin spát.“ Dopis hraběte Františka Thuna ministrově vnitra a ministerskému předsedovi hraběti Taaffemu popisuje obstrukci mladočechů na Českém

sněmu 17. 5. 1893: „...ti mladočeši, kteří zůstali na svých místech, doprovázeli akce svých soudruhů divokým dupáním, rytmickým tlučením pěstí do lavic; pisemnosti, kalamáře, ačkoli byly zhotoveny z obzvláště tlustého skla, byly téměř všechny rozbity, jeden z poslanců vyrval dokonce zásuvku a zuřivě s ní tloukl o pult...“ Nu, nebyly to právě nejlepší poměry. František hrabě Thun považoval za svůj životní úkol spravedlivé vyrovnání mezi Němci a Čechy. Věnoval tomu nemálo sil, obětoval své soukromí i zdraví. Nepodařilo se mu to, navzdory všemu vynaloženému úsilí. Škoda. Dějiny by mohly pak vypadat úplně jinak.

Jindřiška Kubáčová

ZPRÁVY

Teologický kongres

Ve dnech 22. – 27. července proběhne na Zemědělské univerzitě v Praze-Suchbale 10. světový kongres o teologii Dietricha Bonhoeffera, konaný pod záštitou HTF UK.

(Duchovní naší církve neplatí účastnický poplatek.)

Kongres vyvrcholí v neděli 27. července v 10 h ekumenickou bohoslužbou v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze.

(pš)

Návštěva z Hané

V neděli 22. června po bohoslužbách u sv. Mikuláše, jejichž první část včetně kázání vysluhoval jáhen Mgr. Phaniel Osweto, PhD., vystoupil v rámci sborových oznámení bratr Šindela z hanácké obce Bohuňovice, krátce připomněl osudy naší církve u nich a popřál náboženské obci na Starém Městě pražském hojnost Boží milosti.

(lč)

Nabídka bydlení

Nabízíme podnájem v církevním domě na Praze 4, cca. 7 min. od metra C. Nástup 1. srpna tohoto roku. Vhodné pro studenta. Telefon 733 528 811.

(al)

Tajemnicí ERC naše farářka

Rídící výbor ERC potvrdil na svém zasedání 12. června výsledek výběrového řízení na pozici tajemníka ERC v ČR, jehož vítězkou se stala Mgr. Sandra Zálabová, naše farářka z Prahy-Břevnova. Funkci začne vykonávat od 1. září.

(red)

Tip na výlet

Nový hrad u Kunratic si král Václav IV. nechal postavit stavitelem Křížem. Poté, co se málem otrávil jedem ve víně r. 1393, se Praze vyhýbal. V říjnu 1412 se nastěhoval do hradní-

ho paláce. Zde přijal zprávu 30. 7. 1419 o vyhození pražských konšelů z oken Novoměstské radnice.

V důsledku alkoholismu král na hradě zemřel 16. 8. 1419 na silný epileptický záchvat. Tyto události se považují za začátek husitských válek!

Druhá jeho žena – královna Žofie Bavorská, obdivovatelka snah Mistra Jana Husa a jeho statečná zastánkyně, na hradě dále pobývala. Zde ji také v květnu 1420 navštívil dědic trůnu císař Zikmund a byl překvapen nádhrou vnitřního zařízení. Záhy pak královna odjela k císařskému dvoru, kde zemřela asi roku 1425.

Novohradská posádka posílena poraženou posádkou z Vyšehradu se stala nepřítelem kališnické Prahy, protože přepadávala vozy s potravinami, směřující po zemské silnici do Prahy. Husitští Pražané přitáhli ku hradu 30. 12. 1420. Na ostrožně postavili polní tábor, rozestavěli děla a tři velké obléhací praky. Dobývání ztěžovaly silné mrazy. Po zničení střech a střeleckých ochozů obránců kapituloval velitel rytíř Herbort z Fuldštejna 25. 1. 1421. Poté byl hrad vyrabován a zapálen. Dochovalo se jen sedm knih.

Spojení: pražská stanice metra Kačero-rov a odtud autobusem č. 114 do zastávky Zelené domky. Po výstupu přejít ulici a od stanice v protisměru

začíná modrá značka. Po půl kilometru chůze spatříte již jen sklepy hradu.

Jan Vlasák

Výročí Jana Kollára

Společnost Jána Kollára a Slovenský evanjelický a.v. cirkevný zbor v Praze si vás dovoľujú srdečne pozvať na pietne zhromaždenie pri 215. výročí narodenia Jána Kollára, ktoré sa uskutoční vo štvrtok, dňa 24. júla o 16,00 hod. pri hrobe Jána Kollára na Olšanských cintorínoch.

(dt)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 14. 7. – 20 h

W. A. Mozart – Requiem

Praga Sinfonietta Orchestra, Vox Praga Chorus, diriguje: M. Němcová

* 15. 7. – 17 h

Bach, Bizet, Dvořák

O. Kvěch – varhany, Pavel Červinka – baryton

* 16. 7. – 14 h

Benefiční koncert

* 16. 7. – 17 h

Mozart, Beethoven, Bizet

PRAGUE WIND QUINTET

* 17. 7. – 17 h

Bach, Vivaldi, Dvořák

ADAMUS TRIO, J. Adamus – hoboje, J. Adamusová – viola, K. Novotná – cembalo

* 18. 7. – 17 h

Bach, Händel, Mozart

D. Mimrová – flétna, J. Kšica – varhany

* 18. 7. – 20 h

Bach, Vivaldi, Mozart

Prague String Orchestra, Czech Radio Chamber Chorus, diriguje: Š. Britvík

* 19. 7. – 17 h

Bach, Vivaldi, Albinoni

J. Pokorná – varhany, M. Kejmar – trubka

* 19. 7. – 20 h

Bach, Vivaldi, Mozart

Prague String Orchestra, Czech Radio Chamber Chorus, diriguje: Š. Britvík

* 20. 7. – 14 h

Benefiční koncert

* 20. 7. – 17 h

Händel, Pachelbel, Dvořák

D. Krausová – soprán, B. Rabas – varhany

* 20. 7. – 20 h

Dvořák, Händel, Vivaldi,

Ravel

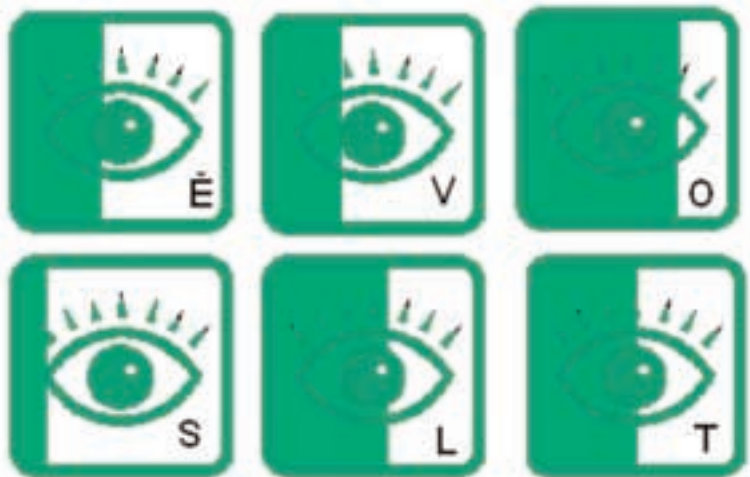
New Prague Radio Symphony Collegium, M. Zvolánek – trubka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTLEM TĚLA JE OKO

„Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě.“ (Mt 6,22-23)

Seřadte oči podle jejich "špinavosti" od nejčistšího k nejšpinavějšímu a vyjde vám tajenka.

Řešení z minulého čísla: Já jsem dveře.

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – ČERVENEC

14. 7.-12. 9. 1683 - Stotisícová armáda sultána Mustafy (za pomoci Tökölyho) obléhala Vídeň. Turecko-tatarské hordy pronikaly až na Moravu (po Brno, Přerov), kde loupily a drancovaly. Moravští stavové postavili počátkem srpna t. r. obranné oddíly mušketyrů a dragounů, které bránily četná moravská města (Strážnici, Vsetín, Frenštát). Obležené Vídeň přišel na pomoc polský král Jan Sobieski - jeho armáda procházela od poloviny srpna Moravou (25. srpna dorazila do Mikulova). Porážka Turků u Vídně (12. září) spojenou polsko-rakouskou armádou (vedenou vévodou Karlem Lotrinským) znamenala počátek konce jejich panství v Uhrách.

14.-15. 7. 1968 - Představitelé Bulharska, Maďarska, NDR, Polska a SSSR na schůzce ve Varšavě schválili Brežněvův koncept otevřeného dopisu adresovaného KSČ. Podle jejich názoru se v Československu organizačně stmelila kontrarevoluce. Obsah dopisu byl směsicí velmi vážného varování se znatelnými prvky hrozby (Brežněvova doktrína s právem zasahovat do vnitřních záležitostí socialistických zemí).

16. 7. 1608 - Zemský sněm v Olomouci schválil libeňskou smlouvu a zvolil moravským zemským hejtmanem Karla st. ze Žerotína (skončila vláda direktoria).

16. 7. 1773 - Narodil se v Hudlicích u Berouna Josef Jungmann (+ 14. 11. 1847 v Praze) - národní buditel, jazykovědec, básník a překladatel.

17. 7. 1648 - Na mírových jednáních došlo k dohodě o hospodářské restituci a amnestii, kterou císař poskytoval jen římským katolíkům.

17. 7. 1968 - Předsednictvo ÚV KSČ schválilo odpověď na varšavský dopis. Vyvracelo neopodstatněná obvinění a neoprávněnou kritiku, odmítlo tezi o internacionální pomoci "pětky" bránit socialismus v jiné zemi. 19. července odpověď schválil ÚV KSČ. Po zveřejnění varšavského dopisu i odpovědi na něj vypukla lavina souhlasných rezolucí, telegramů a dopisů veřejnosti. To vedlo ke sjednocení občanů, k posílení důvěry k vedení KSČ (78 % občanů) a práva na vlastní, československou cestu.

19. 7. 1963 - Zemřel v Praze Jan Hanč (* 30. 5. 1916 v Plzni) - spisovatel - viz i str. 3.

20. 7. 1618 - Arcikníže Maxmilián (Matyášův bratr) dal zatknout a okamžitě odvézt do internace na zámek Ambras v Tyrolích kardinála Khlesla, hlavního Matyášova rádece a důvěrníka (podporoval tendence k dohodě českých stavů s císařem). Ve Vídní převládla bojovná skupina kolem Ferdinanda Štýrského (podporovaná španělským vyslancem Oñatem), prosazující tvrdé potlačení povstání.

20. 7. 1938 - Prezident Beneš obdržel od anglické vlády návrh na "nezávislého zprostředkovatele" pro jednání se Sudetendeutsche Partei. Vláda přistoupila na prostředníka - lorda W. Runcimana.

21. 7. 1773 - Bula papeže Klimenta XIV. (vydána na naléhání francouzských a španělských Bourbonů) Dominus ac redemptor noster rušila jezuitský řád a umožňovala světským vládám rozhodnout o jeho majetku. V Praze byla bula publikována 4. září t. r. Habsburský dvůr ji přivítal, neboť přispívala k omezení vlivu církve. Směrnice Marie Terezie (17. září t. r.) konkretizovala obecné zásady. Zrušením Tovaryšstva Ježíšova definitivně skončil déle než sto let trvající protireformační hon na české knihy.

21. 7. 1948 - Přijetím zákona č. 213/1948 Sb. byly prohlášeny všechny "aktivity" akčních výborů Národní fronty za legální, i když byly v rozporu se zákony. Návrh zákona předložil A. Čepička (jako ministr spravedlnosti) komunistickému vedení už 30. března t. r., ale byl odmítnut jako předčasný. Postižení získali právo se odvolat proti výroku akčního výboru, kterého využilo kolem 15 tisíc občanů, ale jen v pěti stech případech došlo ke zrušení původního rozhodnutí.

21. 7. 1963 - Zemřel v Praze Bohumil Modrý (* 24. 9. 1916 v Praze) - slavný hokejový brankář, držitel stříbrné medaile z olympijských her, později pronásledovaný komunistickým režimem.

22. 7. 1848 - Ve Vídní se sešel první rakouský ústavodárný říšský sněm, který byl obeslán poslanci zvolenými v jednotlivých zemích nepřímými volbami pomocí volitelů (na každých 50 tisíc obyvatel byl zvolen 1 poslanec, volební právo bylo ohraničeno 24 lety). Sněm měl 383 poslanců, z nichž téměř polovinu (138 poslanců) tvořili zástupci z českých zemí: z Čech bylo 55 českých a 35 německých poslanců, z Moravy 20 českých a 18 německých poslanců a ze Slezska 1 český a 9 německých poslanců.

23. 7. 1843 - Zemřel v Praze Antonín Mánes (* 3. 11. 1784 v Praze) - malíř a kreslíř období romantismu, otec Josefa Mánesa.

23. 7. 1848 - Bylo založeno Kladenské kamenouhelné těžárstvo (tvořili ho pražský mlynář V. Novotný, stavební podnikatelé V. Lanna a bratři Kleinové).

24. 7. 1848 - Na třetí schůzi říšského sněmu přednesl nejmladší poslanec, šestadvacetiletý H. Kudlich ze Slezska (z Úvalna), návrh na zrušení poddanství. Jednání o jeho návrhu začalo 8. srpna, 31. srpna proběhlo hlasování. Z celkového počtu 354 přítomných poslanců hlasovalo 174 pro zrušení feudálních břemen za náhradu, proti bylo 144, hlasování se zdrželo 36 poslanců. Z českých poslanců hlasovalo pro náhradu 53 poslanců, proti 14 a zdrželo se 11 poslanců.

24. 7. 1973 - Zemřel v Říčkách u Rychnova n. Kněžnou Adolf Hoffmeister (* 15. 8. 1902 v Praze) - výtvarník, spisovatel, publicista a kulturní pracovník.

(red)